

Porcelánový jednorožec

Otevřela jsem dvěře. Stála jsem tváří v tvář cizímu muži. Byl ale doopravdy cizí? Něco v jeho tváři mi bylo povědomé, připomínal mi časy, kdy jsem byla dítě. Časy plné smutku, strachu a nejistoty. Muž mi podával nějakou krabičku. Pozvala jsem ho dál, otevřela krabičku...a vzpomněla jsem si. Byl to on.

Psal se rok 1943. Rodiče odvedli před pár dny a já se schovávala ve skrýši za skříní. Celé hodiny jsem tam tiše seděla v naději, že se něco stane. Něco se stane a já budu moci vyjít ven, aniž bych skrývala své pravé já. Má krásná hvězda...chtěla jsem vyběhnout ze skrýše a hrdě ji ukázat světu. Ale nemohla jsem.

Něco jsem zaslechla. Otevírá se okno. Kroky, hlasy. Zatajují dech, hrdlo mi svírá neuvěřitelný strach. Vidím, jak se otevírají dvěře od skříně. Strach mě ochromí natolik, že se dlouhé vteřiny nedokážu pohnout. Když se konečně vzpamatuji, je už pozdě. Plazím se dál chodbou, cítím přítomnost toho chlapce za sebou. Nemám kam utéct, dožene mě. Vzoufalé naději na záchranu mu podám jediné, co mám. Porcelánovou figurku jednorožce. Proč? Snad aby si uvědomil, že jsem dítě stejně jako on? Nebo má symbolizovat mou křehkost, zranitelnost? Sama nevím, jen doufám v zázrak. Řekl mi, ať odejdu. Nevěřím svým uším. Zachránil mě.

Byl to on. Nevěřičně jsem zírala na obsah krabičky. Byl jím porcelánový jednorožec.

Tereza Hoffmanová, 1.A